तं तथा मोहितं दृष्ट्वा सारथिर्ज्जवनैर्हयैः । रणादपाहरत्तूर्णं शिनेर्दारुकिस्तदा ।
नातिदूरापयाते तु रथे रथवरप्रणुत् । धनुर्गृहीत्वा यन्तारं लब्धसंज्ञो ऽब्रवीदिदं । ७२०
सौते किन्ते व्यवसितं कस्माद्यासि पराङ्मुखः । नैष वृष्णिप्रवीराणामाहवे धर्म्म उच्यते ।
कच्चित् सौते न ते मोहः शाल्वं दृष्ट्वा महाहवे । विषादो वा रणं दृष्ट्वा ब्रूहि मे त्वं यथातथं ।
॥ सौतिरुवाच ॥ जानार्द्दने न मे मोहो नापि मां भयमाविशत् । अतिभारन्तु ते मन्ये शाल्वं केशवनन्दन ।
सोऽपयामि शनैर्व्वीर बलवानेष पापकृत् । मोहितश्च रणे शूरो रक्ष्यः सारथिना रथी ।
आयुष्मंस्त्वं मया नित्यं रक्षितव्यस्त्वयाऽप्यहं । रक्षितव्यो रथी नित्यमितिकृत्वाऽपयाम्यहं । ७२५
एकश्चासि महाबाहो बहवश्चापि दानवाः । न समं रौक्मिणेयाहं रणे मत्वाऽपयामि वै ।
॥ वासुदेव उवाच ॥ एवं ब्रुवति सूते तु तदा मकरकेतुमान् । उवाच सूतं कौरव्य निवर्त्तय रथं पुनः ।
॥ प्रद्युम्न उवाच ॥ दारुकात्मज मैवं त्वं पुनः कार्षीः कथञ्चन । व्यपयानं रणात् सौते जीवतो मम कर्हिचित् ।
न स वृष्णिकुले जातो यो वै त्यजति सङ्गरं । यो वा निपतितं हन्ति तवास्मीति च वादिनं ।
तथा स्त्रियञ्च यो हन्ति बालं वृद्धं तथैवच । विरथं विप्रकीर्णञ्च भग्नशस्त्रायुधं तथा । ७३०
त्वञ्च सूतकुले जातो विनीतः सूतकर्म्मणि । धर्म्मज्ञश्चासि वृष्णीनामाहवेष्वपि दारुके ।
स जानंश्चरितं कृत्स्नं वृष्णीनां पृतनामुखे । अपयानं पुनः सौते मैवं कार्षीः कथञ्चन ।
अपयातं हतं पृष्ठे भ्रान्तं रणपलायितं । गदाग्रजो दुराधर्षः किं मां वक्ष्यति माधवः ।
केशवस्याग्रजो वापि नीलवासा मदोत्कटः । किं वक्ष्यति महाबाहुर्ब्बलदेवः समागतः ।
किं वक्ष्यति शिनेर्नप्ता नरसिंहो महाधनुः । अपयातं रणात् सूत शाम्बश्च समितिञ्जयः । ७३५
चारुदेष्णश्च दुर्द्धर्षस्तथैव गदसारणौ । अक्रूरश्च महाबाहुः किं मां वक्ष्यति सारथे ।
शूरं सम्भावितं शान्तं नित्यं पुरुषमानिनं । स्त्रियश्च वृष्णिवीराणां किं मां वक्ष्यन्ति संहताः ।
प्रद्युम्नोऽयमुपायाति भीतस्त्यक्त्वा महाहवं । धिगेनमिति वक्ष्यन्ति नतु वक्ष्यन्ति साध्विति ।
धिग्वाचा परिहासोऽपि मम वा मद्विधस्य वा । मृत्युनाऽभ्यधिकः सौते स त्वं मा व्यपयाः पुनः ।
भारं हि मयि संन्यस्य यातो मधुनिहा हरिः । यज्ञं भारतसिंहस्य नहि शक्यो ऽद्य मर्षितुं । ७४०
कृतवर्म्मा मया वीरो निर्य्यास्यन्नेव वारितः । शाल्वं निवारयिष्येऽहं तिष्ठत्वमिति सूतज ।
सच्च सम्भावयन्मां वै निवृत्तो हृदिकात्मजः । तं समेत्य रणं त्यक्त्वा किं वक्ष्यामि महारथं ।
उपयान्तं दुराधर्षं शङ्खचक्रगदाधरं । पुरुषं पुण्डरीकाक्षं किं वक्ष्यामि महाभुजं ।
सात्यकिं बलदेवञ्च ये चान्ये ऽन्धकवृष्णयः । मया स्पर्द्धन्ति सततं किं नु वक्ष्यामि तानहं ।
त्यक्त्वा रणमिमं सौते पृष्ठतोऽभ्याहतः शरैः । त्वयाऽपनीतो विवशो न जीवेयं कथञ्चन । ७४५
सन्निवर्त्त रथेनाशु पुनर्द्दारुकनन्दन । नचैतदेवं कर्त्तव्यमथापत्सु कथञ्चन ।
न जीवितमहं सौते बहु मन्ये कथञ्चन । अपयातो रणाद्भीतः पृष्ठतोऽभ्याहतः शरैः ।
कदाच सूतपुत्र त्वं जानीषे मां भयार्द्दितं । अपयातं रणं हित्वा यथा कापुरुषं तथा ।